

Arrest

**nr. 128 277 van 27 augustus 2014
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 26 oktober 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 31 juli 2012 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 13 november 2012 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 mei 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 juni 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. DEBROCK, die *loco* advocaat P. BUYCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoeker, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, treedt op 22 oktober 2007 te Turkije in het huwelijk met mevrouw O.Y, van Belgische nationaliteit.

De verzoeker dient op 24 november 2009 een aanvraag in tot afgifte van een visum gezinshereniging, dit in functie van de Belgische O.Y.

Op 29 oktober 2009 geeft het parket van de procureur des Konings een negatief advies betreffende de vraag tot het afleveren van een visum nu het huwelijk in België niet kon worden erkend wegens kennelijk onverenigbaar met de openbare orde omdat het kennelijk niet gericht is op het stichten van een duurzame levensgemeenschap.

De rechtbank van eerste aanleg verklaart de vordering tot erkenning van de buitenlandse huwelijksakte bij vonnis van 31 mei 2011 ontvankelijk doch ongegrond.

Op 9 november 2011 leggen de verzoeker en mevrouw O.Y. een verklaring van wettelijke samenwoning af voor de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Antwerpen.

Op 3 februari 2012 dient de verzoeker een aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, *in casu* in de hoedanigheid van partner in een duurzame relatie met de Belgische O.Y.

Op 31 juli 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) inzake deze aanvraag een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die aan de verzoeker tezamen onder de vorm van een bijlage 20 werden ter kennis gebracht op 3 oktober 2012, maken de thans bestreden beslissingen uit.

Zij zijn als volgt gemotiveerd:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 03.02.2012 werd ingediend door:

Naam: U(...)

Voorna(a)m(en): F(...)

Nationaliteit: Turkse

[...]

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste twee jaar met zijn partner, zoals vereist door de wet van 15.12.1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen en voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben.

Betrokkene diende een aanvraag voor een visum gezinshereniging in. Dit visum werd geweigerd op basis van het negatieve advies van de Procureur des Konings wat betreft de erkenning van het huwelijk van betrokkenen. De Procureur kon na onderzoek niet anders dan besluiten tot een schijnhuwelijk:

'Art. 27 van het IPR - Codex stelt nu at een buitenlandse authentieke akte in België door alle overheden wordt erkend, wanneer de rechtsgeldigheid wordt vastgesteld volgens het recht van het land waarin de akte werd afgesloten en wanneer ze voldoet aan de voorwaarden van art. 21 (openbare orde - exepctie) en art. 18 (wetsontduiking) van de IPR - Codex.

Mijn ambt meent nu dat de erkenning van het huwelijk zou leiden tot een resultaat dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde (art. 21 van de IPR - Codes). Het huwelijksinstituut maakt namelijk een wezenlijk bestanddeel uit van het Belgische rechtsbestel en een miskennen van dat instituut kan een schending uitmaken van de Belgische openbare orde.

Uit het voorgaande blijkt nu dat het in Turkije afgesloten huwelijk er kennelijk niet op gericht is om een duurzame levensgemeenschap te stichten.'

Betrokkenen gingen tegen deze beslissing in beroep. Op 31.05.2011 besliste de Rechtbank van Eerste Aanleg te Antwerpen dat deze vordering toelaatbaar doch ongegrond was.

Hieruit blijkt dat betrokkenen niet afdoende hebben aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben, integendeel kan uit deze vonnissen besloten worden dat betrokkenen enkel gericht zijn op het verkrijgen van een verblijfsrecht voor betrokkene verbonden aan het statuut van geregistreeerde partner van een Belg.

Er is bijgevolg niet voldaan aan de hierboven vermelde criteria.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen."

2. Over de rechtspleging

De verzoeker heeft overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) binnen de wettelijk voorziene termijn van acht dagen de griffie van de Raad in kennis gesteld dat hij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. De verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 40, 40bis, 40ter en 62 van de vreemdelingenwet, van artikel 8 van het Europees Verdrag ter Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te New York op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955, van artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de regels van behoorlijk bestuur.

De verzoeker citeert de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet en verschaft verder de volgende toelichting:

"Uit de parlementaire voorbereidingen van de wet van 29.07.1991 blijkt dat met het begrip afdoende motivering bedoeld wordt dat o.m. de motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

"Dat de omvang van de motivering afhankelijk is van het belang, de aard en het voorwerp van de beslissing en van het belang dat men hecht aan de motivering en dat de uitdrukkelijke motivering bedoeld is als een substantiële vormvereiste" (aldus Raad van State 30.06.1993 nr. 43556).

Art. 62 van de wet van 15.12.1980 vereist bovendien dat uit de motieven van de beslissing blijkt dat de overheid een afweging heeft gemaakt of er een evenredigheid bestaat tussen de motieven van de beslissing en de door die maatregel veroorzaakte ontwrichting van het leven van verzoeker en, bij uitbreiding, van zijn familie.

Verzoeker vormt gezin met mevrouw Ô(...) Y(...), van Belgische nationaliteit, geboren (...), woonachtig (...) en dit sinds minstens juli 2011.

De relatie van partij en bestaat reeds sinds augustus 2007.

Door partijen werd aanvraag tot machtiging tot verblijf ingediend op 03.02.2012 nadat voorafgaand verklaring wettige samenwoning is geacteerd door de Ambtenaar van de Burgerlijke Stand van de Stad Antwerpen op 09.11.2011, verklaring wettelijke samenwoning die voorafgegaan werd door voorafgaande woonstcontrole (verzoek d.d. 26 augustus 2012) van de heer U(...) op 15.10.2011.

Dat op datum van huidig verzoekschrift partijen meer dan één jaar samenwonen en er geen einde gesteld is aan deze wettelijke samenwoning in toepassing van art. 1476 B.W.

Dat de wettelijke samenwoning onafgebroken voortduurt en door geen enkele administratieve overheid in twijfel wordt getrokken noch door de Ambtenaar van de Burgerlijke Stand noch door de Procureur des Konings noch door enige andere administratieve dienst (o.m. ziekteverzekering).

Dat n.a.v. de aanvraag machtiging tot verblijf als familielid van een burger van de Unie door verzoeker conform het bepaalde in art. 52 § 2 van het Koninklijk Besluit van 08.10.1981 de nodige bewijskrachtige stukken overmaakte waaruit blijkt dat hij sinds meer dan twee jaar een duurzame en stabiele relatie onderhoudt met mevrouw Y(...) conform de criteria zoals gesteld in de wet, waarbij werd aangetoond dat beide partners ouder zijn dan 21 jaar en elkaar voorafgaand de aanvraag meer dan driemaal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen.

Dat immers aangetoond werd dat mevrouw Y(...) volgende periodes in Turkije verbleef bij haar echtgenoot.

- 13.07.2007 t.e.m. 15.08.2007
- 20.10.2007 t.e.m. 29.10.2007
- 22.12.2007 t.e.m. 02.01.2008
- 20.07.2008 t.e.m. 18.08.2008
- 19.06.2010 t.e.m. 11.07.2010

Dat de heer U(...) zelf hier verblijft sinds juli 2011 en met mevrouw Y(...) samenwoont, en deze samenwoning vastgesteld is door de wijkpolitie in het kader van de administratieve opdrachten gegeven door de ambtenaar van de burgerlijke stand in het kader van de verklaring wettelijke samenwoning en nadien in opdracht van de DVZ Stad Antwerpen in het kader van de voorafgaande controle, verplicht in het kader van een aanvraag machtiging tot verblijf en dit minstens vanaf datum controle voorafgaand wettelijke samenwoning op 15.10.2011. (verzoek d.d. 26.08.2012)

Dat aanvraag werd ingediend op grond van art. 40 bis en 40 ter van de wet van 15.12.1980. Dat het nieuwe art. 40 bis van de wet van 15.12.1980 luidt als volgt:

Artikel 40 bis:

§1:

"Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in wetten of Europese verordeningen waarop de familieleden van de burger van de Unie zouden kunnen aanspraak maken, zijn de hiernavolgende bepalingen op hen van toepassing".

§2:

"Als familielid van een burger van de Unie worden beschouwd:

1° ...

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

De partners moeten aan volgende voorwaarden voldoen:

a) bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden.

Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond:

- indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;

, - ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs lever en dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;

- ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;

b) met elkaar komen samenleven;

c) beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar;

d) ongehuwd zijn en geen duurzame en stabiele partnerrelatie hebben met een andere persoon;

1

e) geen personenzijn bedoeld in artikelen 161 tot 163 van het Burgerlijk Wetboek.

f) ten aanzien van geen van beiden een beslissing werd genomen op grond van artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek en dit voor zover de beslissing kracht van gewijsde heeft verkregen.

Dat verzoeker samen met mevrouw Y(...) op afdoende wijze heeft aangetoond:

- dat partijen elkaar minstens vanaf augustus 2007 kennen en dus ruim langer dan de vereiste 2 jaar.

- Beide partners zijn ouder dan 21 jaar en naar Belgisch recht niet gehuwd.

- Geen van beide heeft een duurzame en stabiele relatie met een andere partner

- Er werd geen beslissing genomen op grond van art 167 Burgerlijk wetboek, die in kracht van gewijsde is getreden.

- Zij zijn geen personen bedoeld in de artikelen 161 tot 163 van het burgerlijk wetboek.

Dat verzoeker op afdoende wijze aantoont dat zijn levenspartner op regelmatige basis hem bezocht in Turkije, gelet op de reizen gemaakt door mevrouw Y(...) in de periode 2007 tot en met 2010. (tot 4 maal toe waarbij de termijn van 45 dagen ruim overschreden is)

Dat tevens overzicht werd verschaft van de telefonische contacten.

Dat partijen sinds juli 2011 gezin vormen en wettelijk samenwonend zijn en dus sindsdien dagdagelijks samen doorbrengen, zodat aan alle wettelijke voorwaarden om het duurzaam en stabiel karakter van hun relatie aan te tonen ruim voldaan is.

Dat op datum van huidig verzoekschrift partijen trouwens meer dan één jaar wettelijk samenwonen op hetzelfde adres.

Dat in de bestreden beslissing evenwel ten onrechte wordt aangevoerd dat partijen elkaar niet meer dan twee jaar zouden kennen en niet aantonen dat zij elkaar meer dan drie maal ontmoet zouden hebben.

Dat dit in strijd is met de voorgelegde stukken en op geen enkele aangetoond wordt in de bestreden beslissing dat de uitvoerige stukken voorgelegd door verzoeker n.a.v. zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf niet zouden overeenstemmen met de werkelijkheid.

Dat het lijkt alsof bij het nemen van de bestreden beslissing de overlegde stukken zelfs niet in overweging genomen zijn.

Dat de bestreden beslissing zich in feite beperkt tot een overname van advies afgeleverd door de Procureur des Konings in maart 2010 n.a.v. het verzoek tot aflevering van een visum, dit terwijl de aanvraag machtiging tot verblijf dateert van nagenoeg twee jaar later, zonder dat de Dienst

Vreemdelingenzaken enig daadwerkelijk onderzoek heeft gedaan naar de actuele en concrete situatie van verzoeker op datum aanvraag.

Dat verzoeker van oordeel is dat de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen manifest onjuist zijn, met name de bewering dat hij een zogenaamde schijnrelatie onderhoudt met zijn partner.

Dat deze bewering een miskennis inhoudt van de dagdagelijkse realiteit van zijn gezinsleven met mevrouw Y(...), gezinsleven dat trouwens uitdrukkelijk erkend wordt door de Ambtenaar van de Burgerlijke Stand en daadwerkelijk gebleken is uit de verscheidene voorafgaande woonstcontroles.

Dat de aangehaalde malen schending inhoudt van de materiële motiveringsplicht in toepassing van art. 40 bis juncto art. 40 ter van de Vreemdelingenwet.

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwisting, bij de beoordeling van de naleving van de materiële motiveringsplicht weliswaar niet bevoegd is om zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid.

Zij is evenwel wel bevoegd in de uitoefening van haar wettelijk toezicht na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of ' zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RVS 07.12.2001, nr. 101624).

Teneinde te bepalen of een relatie waarop een vreemdeling zich beroept een duurzaam en stabiel karakter heeft, werden door de wetgever overeenkomstig art. 40 bis § 2 van de Vreemdelingenwet de criteria hiertoe vastgelegd uitdrukkelijk vermeld in het bepaalde in art. 40 bis § 2, 2de lid.

Uit geen enkel motief van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid enig daadwerkelijk onderzoek gevoerd heeft om na te gaan of verzoeker en zijn partner op datum van aanvraag machtiging verblijf daadwerkelijk voldoen aan de criteria zoals omschreven in art. 40 bis § 2 van de wet van 15.12.1980.

Uit geen enkel motief van de bestreden beslissing blijkt waarom de voorgelegde stukken niet zouden voldoen aan de voorwaarden zoals gesteld in art. 40 bis anders dan de bewering dat verzoeker in zijn relatie met mevrouw Y(...) een schijnsituatie zou creëren, visie die stoelt op het advies van het openbaar ministerie gegeven in het kader van de visumaanvraag en dus ruim voor datum samenwoning van partij en .

Dat vooreerst dient opgemerkt te worden dat het advies van het openbaar ministerie niet bindend is .

Dat trouwens dient opgemerkt te worden dat de ambtenaar van de burgerlijke stand het huwelijk aanvankelijk wel erkende en daarvan melding maakte in de registers van de burgerlijke stand stad Antwerpen .

Dat voor zover verwezen wordt naar het vonnis van niet -erkenning van hun in het buitenland afgesloten huwelijk, verzoeker laat opmerken dat hij zich niet van de indruk kan ontdoen dat bij de beoordeling de rechtbank van Antwerpen op een ogenblik dat partij en nog geen gezin vormden , zich veeleer steunde op de eerder snelle wijze van het tot standkomen van het huwelijk - wat vanuit de culturele achtergrond van verzoeker evenwel geenszins ongebruikelijk is- dan dat de werkelijke intentie van partij en als uitgangspunt genomen werd .

Dat het gerechtelijk arrondissement Antwerpen inzake weigeringen buitenlands huwelijken opvallend hogere cijfers voorlegt dan de omringende arrondissementen .

Dat het beoordelen van een huwelijk als zijnde gericht op een duurzame leefgemeenschap (artikel 146 bis burgerlijk wetboek) steeds gebeurd vanuit een aantal subjectieve criteria die niet in de wet omschreven zijn terwijl inzake een duurzame en stabiele relatie of wettelijke samenwoning door de wetgever juist een aantal objectieve criteria ingevoerd zijn , die limitatief opgesomd zijn in het bepaalde in artikel 40 bis van de wet van 15 december 1980 .

Dat door verzoeker aangetoond is dat hij en zijn partner een duurzame en stabiele relatie onderhouden.

Dat dit blijkt uit de regelmatig onderhouden contacten, de voortdurende wettelijke samenwoning en o.m. de zwangerschap van mevrouw Y(...), weliswaar uitgelopen op een spijtige miskraam.

Dat partijen ten opzichte van elkaar de verplichtingen voortvloeiende uit de wettelijke samenwoning opnemen en zij ,zoals uitvoerig bevestigd is door derden, waarvan de stukken werden voorgelegd, wel degelijk gezin vormen.

Dat uit geen enkel gegeven blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris van Asiel en Migratiebeleid daadwerkelijk nazicht heeft gedaan of verzoeker samen met zijn partner al dan niet een duurzame en stabiele relatie hebben;

Dat de gemachtigde zich beperkt heeft tot overname van een in maart 2010 afgeleverd advies van de Procureur des Konings

Dat de wetgever evenwel zelf de objectieve normen heeft vooropgesteld waaraan een aanvraag tot verblijf op basis van een duurzame en stabiele relatie met een Belgisch onderdaan dient getoetst te worden.

Dat uit de bestreden beslissing nergens blijkt dat daadwerkelijk een toetsing aan de in art. 40bis van de wet van 15.12.1980 opgesomde voorwaarden gebeurde.

Dat de wetgever, juist om te voorkomen dat schijnrelaties al te gemakkelijk aanleiding zouden geven tot enig verblijfsrecht, in de wet een aantal strenge - doch objectief - verifieerbare voorwaarden gesteld heeft wat betreft de duur van de relatie en de verplichtingen die de partners dienen aan te gaan.

Dat enkel deze voorwaarden dienen nagegaan te worden.

Dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor asiel- en migratiebeleid zijn wettelijke opdracht met name na te gaan of de relatie van verzoekers beantwoordt aan de objectieve criteria, zoals voorzien in artikel 40bis van de wet 15 december 1980 en alleen aan deze criteria op datum aanvraag blijkbaar niet uitgevoerd heeft maar zich beperkt tot overnemen van de op subjectieve gronden gestoelde beoordeling van het huwelijksrelatie, zoals vermeld in het advies van het openbaar ministerie van Antwerpen.

Dat minstens niet kan achterhaald worden waarom, ondanks dat uit het uitgebreide overlegde dossier waaruit uitvoerig blijkt dat partijen meer dan 21 jaar oud zijn, elkaar reeds meer dan twee jaar kennen, naar Belgisch recht niet gehuwd zijn, en voorafgaand de aanvraag elkaar meer dan drie maal ontmoet hebben en deze ontmoetingen in totaal meer dan 45 dagen bedragen, zij wettelijk samenwonend zijn, er geen beslissing is op grond van artikel 167 burgerlijk wetboek en zij geen personen zijn bedoeld in artikel 161 tot 163 van het burgerlijk wetboek, toch een weigering beslissing genomen is.

Dat verzoeker als rechtzoekende ervan uit mag gaan dat het bestuur zijn beslissingen steunt op correcte, actuele en concrete gegevens en deze bovendien steunt op het geheel van alle elementen voorhanden in iedere zaak in het bijzonder.

Door louter te verwijzen naar advies van het Openbaar Ministerie, dat in casu geen bindende kracht heeft, en zelfs naar beslissing tot weigering van erkenning van het huwelijk zoals uitgesproken door de Rechtbank Eerste Aanleg Antwerpen op 30.05.2011, de bestreden beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel schendt.

Het Zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de overheid de verplichting wordt opgelegd zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RVS 02.02.2007, nr. 167411, RVS 14.02.2006 nr. 15954).

Het is regel van behoorlijk bestuur en van zorgvuldigheidsbeginsel dat de administratie bij het nemen van een beslissing haar oordeel moet steunen op al de gegevens van het dossier en op alle daarin vervat dienstige stukken

Aangezien de bestreden beslissing in strijd met de voorgelegde stukken waaruit blijkt dat voldaan is aan de objectieve criteria zoals omschreven in art. 40 bis van de wet van 15.12.1980 waarnaar art. 40 ter van de zelfde verwijst, veeleer op basis van subjectieve criteria die geen steun vinden in deze wetsbepalingen besluit dat de relatie van verzoeker met mevrouw Y(...) niet duurzaam en stabiel zou zijn.

Dat op deze wijze subjectieve criteria worden toegevoegd die niet vermeld staan in de wet en aan verzoeker zwaardere voorwaarden worden gesteld dan de wet vereist.

Dat bewering als zou de nochtans geattesteerde samenwoning, bevestigd door de voorafgaande woonstcontroles en verklaringen van derden, een schijnsituatie zou zijn, wordt door verzoeker ten zeerste ontkent.

Dat hij trouwens opmerkt dat, nadat aanvraag machtiging tot verblijf de dienst vreemdelingen zaken zelfs niet de moeite heeft genomen om de realiteit van zijn samenwoning met mevrouw Y(...) ter plaatse te komen controleren. Dat ook geen enkel motief gewijd is aan de voorgelegde stukken.

Dat de bestreden beslissing dan ook de motiveringplicht schendt, en de gemachtigde bij het nemen van de beslissing de regels van behoorlijk bestuur en de zorgvuldigheidsplicht niet in acht genomen heeft.

Dat dient opgemerkt te worden dat de wetgever, onder meer om te voorkomen dat schijnrelaties al te gemakkelijk aanleiding zouden geven tot enig verblijfsrecht in de wet een aantal strenge - maar eveneens objectieve verifieerbare voorwaarden heeft gesteld wat betreft de duur van de relatie en de verplichtingen die partners dienen aan te gaan. Eens deze voorwaarden vervuld zijn er geen andere criteria voorzien zijn in de wet om op basis van een subjectieve interpretatie verblijf te weigeren.

Dat trouwens de wetgever - door initieel slechts een voorlopig verblijfsrecht toe te staan, voorzien heeft in het systeem dat het bestuur toelaat om zo nodig sanctionerend te kunnen optreden indien alsnog zou blijken dat de relatie niet voldoende duurzaam of stabiel is.

Dat het verblijfsrecht dat gebaseerd is op een stabiele en duurzame relatie immers in een aantal in art. 42 quater van de wet bepaalde en omschreven gevallen kan beëindigd worden.

Dat van een beslissing verwacht mag worden dat de ze rekening houdt met alle overlegde stukken en dat de tussen te komen beslissing op datum van kennisgeving actueel is en in overeenstemming is met de feitelijke situatie van de rechtsonderhorige.

Dat de bestreden beslissing hieraan niet voldoet.

Dat de bestreden beslissing bovendien de artikelen 8 EVRM en 7 van het Europees Handvest, die de bescherming van het familieleven van verzoeker en bij uitbreiding diens partner centraal stellen, schendt.

Art. 8 EVRM luidt:

1. Een ieder heeft het recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondent.
  2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen
- Dat door de bestreden beslissing het verzoeker onmogelijk wordt gemaakt zijn gezinsleven samen met mevrouw Y(...) verder te zetten.
- Dat de bestreden beslissing dan ook de aangehaalde wetsartikelen en rechtsbeginselen schendt."

3.2. De verweerder repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

"Verzoeker stelt als zou hij op datum van het verzoekschrift één jaar ononderbroken samenwonen met zijn partner. Hij zou ook hebben aangegeven dat hij zijn partner meer dan twee jaar kent en dat ze verschillende periodes samen in Turkije hebben doorgebracht tijdens de periode van 2007 tot 2010. Ze zouden mekaar kennen sedert augustus 2007. Zij zouden een wettelijk gezin vormen, en dit nu al meer dan één jaar. De beslissing zou ten onrechte aangeven dat verzoeker zijn partner geen twee jaar kent en dat zij elkaar geen drie keer ontmoet hebben. De beslissing zou beperkt zijn tot het herhalen van het negatieve advies vanwege het Parket van de Procureur des Konings betreffende de afgifte van een visum, zonder dat er onderzoek zou zijn gebeurd naar hun huidige relatie. Uit niets zou blijken waarom de voorgelegde stukken niet zouden voldoen aan de voorwaarden van artikel 40 bis van de Vreemdelingenwet. Het vonnis van niet-erkenning vanwege de Rechtbank van Eerste Aanleg te Antwerpen zou niet stroken met de werkelijkheid. Verzoeker zegt in voldoende mate te hebben aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben, Verzoeker stelt als zou hij er op moeten kunnen rekenen dat beslissingen gesteund zijn op correcte, actuele en concrete gegevens. Louter verwijzen naar een advies van het Parket van de Procureur des Konings, dat niet eens bindend is, zou niet volstaan. Er zouden criteria aan de wet worden toegevoegd, waardoor verzoeker aan strengere voorwaarden zou moeten voldoen dan de wet voorschrijft. Als zou blijken dat de relatie toch niet stabiel en duurzaam is, dan is er volgens verzoeker nog altijd een sanctionering mogelijk. De beslissing zou het voor verzoeker onmogelijk maken om een gezinsrelatie te onderhouden met zijn partner, waardoor artikel 8 EVRM wordt geschonden.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de thans bestreden beslissing deze is, d.d. 31 juli 2012, tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben met zijn partner.

Verwerende partij verwijst naar artikel 40 bis van de Vreemdelingenwet, waarin omschreven wordt wat verstaan moet worden onder een duurzame en stabiele relatie

" Art. 40bis (...)

§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

(...)

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen :

a) bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden.

Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond :

- indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;
- ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;
- ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;

b) met elkaar komen samenleven;

c) beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar;

d) ongehuwd zijn en geen duurzame en stabiele partnerrelatie hebben met een andere persoon;

e) geen personen zijn bedoeld in artikelen 161 tot 163 van het Burgerlijk Wetboek.

f) ten aanzien van geen van beiden een beslissing werd genomen op grond van artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek en dit voor zover de beslissing kracht van gewijsde heeft verkregen.

(...)"

Verzoeker werpt een schending op van de motiveringsplicht en stelt dat hij op datum van het thans "voorliggende verzoekschrift" reeds meer dan één jaar samenwoont met zijn partner.

Echter, artikel 40bis van de vreemdelingenwet stelt dat de partners moeten aantonen dat ze voorafgaand aan de aanvraag, één jaar onafgebroken in België of een ander land hebben samengewoond. Verzoeker deed een verklaring van wettelijke samenwoning op 9 november 2011. Zijn aanvraag van de verblijfskaart dateert van 3 februari 2012. Verzoeker kan derhalve moeilijk beweren dat hij lang genoeg samenwoont met zijn partner om zich te kunnen beroepen op de bepalingen van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet.

Verwerende partij verwijst ook naar artikel 40bis, §2, f) van de Vreemdelingenwet, waarin gesteld wordt dat om van een duurzame en stabiele relatie te kunnen spreken, er ten aanzien van geen van beide partners een beslissing mag genomen zijn op grond van artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek die kracht van gewijsde heeft gekregen.

In de beslissing wordt terecht verwezen naar de eerdere poging van verzoeker om verblijfsrechten te bekomen op basis van een te Turkije afgesloten huwelijk, dat door het Parket van de Procureur des Konings als schijnhuwelijk werd beschouwd. De ambtenaar van de burgerlijke stand heeft vervolgens geweigerd het huwelijk te voltrekken. Het beroep van verzoeker tegen deze beslissing werd ongegrond verklaard op 31 mei 2011 door de Rechtbank van Eerste Aanleg te Antwerpen. Dit betekent dat verzoeker en zijn partner geen duurzame en stabiele relatie kunnen aantonen, omdat er een huwelijksweigering is geweest wegens schijnhuwelijk en deze beslissing kracht van gewijsde heeft gekregen.

Verzoeker voldoet dus niet aan de voorwaarden van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet. Derhalve werd terecht het verblijf aan hem geweigerd.

In de beslissing wordt bovendien niet enkel verwezen naar het advies van de Procureur des Konings, zoals verzoeker zelf suggereert, maar ook naar het vonnis vanwege de Rechtbank van Eerste Aanleg te Antwerpen.

Verzoeker gaat voorbij aan het feit dat er ten aanzien van hem en zijn partner een beslissing werd genomen op grond van artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek en dat het daarom onmogelijk is voor hem om een duurzame en stabiele relatie aan te tonen.

Dat in de Vreemdelingenwet een sanctionering voorzien is wanneer zou blijken dat een relatie toch niet duurzaam en stabiel is, is geen geldige reden om het verblijfsrecht toe te kennen aan mens en die niet in voldoende mate bewezen hebben aan de wettelijke voorwaarden te voldoen om de verblijfskaart te bekomen van een familielid van een burger van de Unie. Verzoeker moet eerst bewijzen aan de wettelijke verblijfsvoorwaarden te voldoen. Artikel 42 quater kan geen aanleiding zijn om de bepalingen van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet af te zwakken.

De bestreden beslissing werd wel degelijk afdoende gemotiveerd, en dit zowel in feite als in rechte.

De verzoekende partij kent de motieven van de beslissing, vermits zij ze aanvecht in het verzoekschrift. Aan de formele motiveringsplicht werd derhalve voldaan.

Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt. (zie o.a. R.v.St., nr. ° 167.407, 2 februari 2007; R.v.St., nr. 167.411, 2 februari 2007). De verzoekende partij voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur aan, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht." (R.V.V., nr. 14.261 van 29 november 2007)

"Wat betreft de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477). (R.V.V., arrest nr. 21.513 van 16 januari 2009).

De beslissing is derhalve afdoende formeel gemotiveerd.

In de mate dat verzoekende partij van oordeel is dat de materiële motiveringsplicht met voeten getreden werd, dient gezegd dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich niet in de plaats kan stellen van de administratieve overheid.

Hiervoor kan verwezen worden naar rechtspraak van de Raad van State die in casu, mutatis mutandis van toepassing is:

"Overwegende dat het bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad van State behoort zijn beoordeling van de gegrondheid van het dringend beroep in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid; dat de Raad van State in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd is na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van het dringend beroep is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op

grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen." (R.v.St., arrest nr. 139.590 dd. 20 januari 2005; 16.443 CGV — BBWT) (R.v.St., arrest nr. 163.382 dd. 10 oktober 2006, Staatsraad Adams, G/A 147.167/XIV-18.551)

"Overwegende, in de mate dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing inhoudelijk aanvecht en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, dat het bij de beoordeling daarvan niet tot de bevoegdheid van de Raad van State behoort zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid; dat de Raad van State in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd is na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen." (R.v.St., arrest nr. 164.103 dd. 25 oktober 2006, Staatsraad Adams, G/A 144.344/XIV—17.680)

De beslissing werd afdoende gemotiveerd, en dit zowel in feite als in rechte. De beweringen van verzoekende partij kunnen hieraan geen afbreuk doen.

Verzoeker heeft een schending van de zorgvuldigheidsplicht niet aannemelijk gemaakt.

(...)"

3.3. De verzoeker voert in zijn enig middel onder meer de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 15 juni 2011, nr. 213.855).

Het afdoende karakter van de motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoeker op 3 februari 2012 een aanvraag heeft ingediend tot afgifte van een verblijfskaart van aan familielid van een burger van de Unie waarbij hij zich beriep op de hoedanigheid van partner in een duurzame relatie met een Belgische, mevrouw O.Y. (bijlage 19ter).

Met de thans bestreden beslissing wordt aan de verzoeker het verblijfsrecht als partner geweigerd. *In casu* kan de Raad evenwel slechts vaststellen dat in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden nergens wordt geduïd wat de precieze juridische grondslag is van deze beslissing. In de bestreden beslissing wordt immers enkel verwezen naar artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, doch deze bepaling regelt slechts de wijze van kennisgeving van een beslissing waarbij een recht op verblijf niet wordt erkend en kan dus niet worden beschouwd als de juridische grondslag van de beslissing tot weigering van verblijf zelve.

In zijn nota met opmerkingen verwijst de verweerder naar artikel 40bis, § 2, 2° van de vreemdelingenwet. De verwijzing naar deze wetsbepaling is evenwel nergens terug te vinden in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en de verweerder toont door *a posteriori* naar een wetsbepaling te verwijzen niet aan dat aan de formele motiveringsplicht werd voldaan.

Er dient dan ook te worden vastgesteld dat de bestreden weigeringsbeslissing niet in rechte is gemotiveerd.

Wat de redengeving in feite betreft, wordt gesteld dat de verzoeker niet op afdoende wijze aangetoond heeft een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste twee jaar met zijn partner, zoals vereist door "de wet van 15.12.1980" en dat betrokkene onvoldoende bewijs aanbrengt dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat zij elkaar tenminste twee jaar

kennen en voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben. Vervolgens wordt verwezen naar het (negatief) advies van de procureur des Konings inzake de erkenning van de buitenlandse huwelijksakte en het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen die de vordering inzake de erkenning van de buitenlandse huwelijksakte ongegrond verklaarde, waaruit de gemachtigde afleidt dat de betrokkenen niet afdoende hebben aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben, waarna gesteld wordt dat er bijgevolg niet is voldaan aan "*de hierboven vermelde criteria*".

De verzoeker betoogt dat artikel 40bis, § 2 van de vreemdelingenwet op limitatieve wijze de objectieve criteria vastlegt om te bepalen of een relatie waarop een vreemdeling zich beroept een duurzaam en stabiel karakter heeft, terwijl in de bestreden beslissing op grond van subjectieve criteria wordt verwezen naar een advies van de procureur des Konings, dat dateert van voor de totstandkoming van de verklaring van wettelijke samenwoning. De verzoeker voert aan dat zodoende op andere dan de wettelijk bepaalde criteria het verblijf wordt geweigerd aan de verzoeker zodat zwaardere voorwaarden worden gesteld dan de wet vereist. De verzoeker geeft tevens aan dat uit de bestreden beslissing nergens blijkt dat daadwerkelijk een toetsing aan de in artikel 40bis van vreemdelingenwet opgesomde voorwaarden gebeurde en dat niet kan achterhaald worden waarom - ondanks dat uit het uitgebreide overlegde dossier waaruit uitvoerig blijkt dat partijen meer dan 21 jaar oud zijn, elkaar reeds meer dan twee jaar kennen, naar Belgisch recht niet gehuwd zijn, en voorafgaand de aanvraag elkaar meer dan drie maal ontmoet hebben en deze ontmoetingen in totaal meer dan 45 dagen bedragen, zij wettelijk samenwonend zijn, er geen beslissing is op grond van artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek en zij geen personen zijn bedoeld in de artikelen 161 tot 163 van het burgerlijk wetboek - toch een weigering beslissing genomen is.

Dienaangaande dient te worden opgemerkt dat het buiten betwisting staat dat de verzoeker op 9 november 2011 voor de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Antwerpen een verklaring van wettelijke samenwoning aflegde met de Belgische O.Y. en dat de kwestieuze aanvraag tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie c.q. Belg werd ingediend in functie van deze wettelijke samenwoning (bijlage 19ter). De aanvraag tot afgifte van een verblijfskaart op grond van gezinshereniging heeft *in casu* dan ook in wezen geen uitstaans met het huwelijk dat de verzoeker en mevrouw O.Y. sloten te Turkije, waarbij de huwelijksakte in België niet werd erkend op grond van de bepalingen van het WIPR.

In de bestreden beslissingen wordt enkel in zeer algemene termen gesteld dat de verzoeker niet afdoende aantoonde een duurzame en stabiele relatie van tenminste twee jaar te hebben met zijn partner en dat hij onvoldoende bewijs aanbrengt dat hij met zijn partners één jaar ononderbroken heeft samengeleefd voor de aanvraag of dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen en voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben. Waarom de door de verzoeker overgemaakte bewijsstukken geen afdoende bewijs vormen, wordt echter niet toegelicht. De gemachtigde beperkt er zich toe te verwijzen naar het negatief advies van de procureur des Konings inzake de erkenning van de buitenlandse huwelijksakte en het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg dienaangaande, om daaruit af te leiden dat de verzoeker niet afdoende heeft aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben gezien uit "*deze vonnissen*" moet besloten worden dat de verzoeker en zijn partner er enkel op gericht zijn een verblijfsrecht voor de verzoeker te bekomen verbonden aan het statuut van geregistreerde partner van een Belg, waaruit hij vervolgens afleidt dat niet is voldaan aan "*de hierboven vermelde criteria*".

Waar de gemachtigde stelt dat uit het advies van de procureur des Konings inzake de niet erkenning van de buitenlandse huwelijksakte en het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen van 31 mei 2011 blijkt dat de verzoeker en zijn partner niet hebben aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben, merkt de Raad op dat deze redengeving geen verband houdt met de criteria die de bestreden beslissing vermeldt, met name het leveren van het bewijs dat de partners ofwel gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land hebben samengewoond, ofwel dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen, ofwel dat zij een gemeenschappelijk kind hebben.

De Raad ziet niet in en de vreemdelingenwet bepaalt niet dat het gegeven dat het door de verzoeker en zijn partner te Turkije aangegane huwelijk niet werd erkend in België hem zouden verhinderen om met zijn partner op basis van artikel 40*bis*, § 2, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet een aanvraag voor een verblijf van meer dan drie maanden in te dienen in de hoedanigheid van partner in een in België afgesloten wettelijk geregistreerd partnerschap. De gemachtigde kon zich dan ook niet beperken tot het verwijzen naar de niet-erkenning van de buitenlandse huwelijksakte.

Bovendien kan uit de motieven van de eerste bestreden beslissing niet blijken waarom de door de verzoeker in het kader van zijn aanvraag voorgelegde bewijsstukken niet zouden volstaan als afdoende bewijs van de duurzame en stabiele relatie met zijn partner. De door de gemachtigde gehanteerde redengeving laat de verzoeker dan ook niet toe te achterhalen waarom de door hem bijgebrachte bewijsstukken niet werden aanvaard.

De Raad stelt dan ook vast dat de eerste bestreden beslissing, dit is de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, niet afdoende is gemotiveerd in feite noch in rechte.

Waar de verweerder in de nota met opmerkingen verwijst naar artikel 40*bis*, § 2, eerste lid, 2°, f) van de vreemdelingenwet, en daargelaten de vaststelling dat de eerste bestreden beslissing geen motieven dienaangaande bevat zodat de slechts *a posteriori* gegeven motieven in de nota met opmerkingen alleszins geen afbreuk kunnen doen aan de hierboven vastgestelde onwettigheden in de bestreden beslissing zelve, stelt de Raad samen met de verzoeker vast dat niet blijkt dat ten aanzien van de verzoeker of zijn partner een in kracht van gewijsde gegane beslissing werd genomen op grond van artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek. Het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen en het advies van het parket hebben immers geen uitstaans met een weigering van voltrekking van het huwelijk waarnaar artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek verwijst. Het vonnis waarnaar de bestreden beslissing verwijst heeft met name enkel betrekking op de weigering van de erkenning van de buitenlandse huwelijksakte, en houdt geen enkel verband met de weigering van de ambtenaar van de burgerlijke stand tot het voltrekken van een huwelijk zoals voorzien in artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek.

Ook voor het overige doet het verweer in de nota met opmerkingen geen afbreuk aan de bovenstaande vaststellingen. De rechtspraak waarnaar de verweerder verwijst is *in casu* niet bindend.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 is dan ook aangetoond.

Het enige middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing.

Nu de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden wordt vernietigd en dus retroactief uit het rechtsverkeer wordt genomen, dient voor de duidelijkheid in het rechtsverkeer ook de tweede bestreden beslissing, het bevel om het grondgebied te verlaten, te worden vernietigd. Dit bevel kan immers niet onafhankelijk van de beslissing tot weigering van verblijf overeind blijven.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de overige middelonderdelen niet tot een ruimere vernietiging kunnen leiden, dienen deze niet te worden onderzocht (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 31 juli 2012 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden

en de beslissing van diezelfde datum houdende bevel om het grondgebied te verlaten, worden vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig augustus tweeduizend veertien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

C. DE GROOTE